

lesarabrøv

Áheitan

Eftir at eg sá hendingina, tá ein hýrúvognur varð kolaður upp á Vaglinum í Havn týskvöldið 25.4., um miðnáttina, er ein óhugnaligur tanki komin til mín. Hvat um henda ólukka var hend umborð á einum av okkara Strandfaraskipum, eg hugsí í hesum fari um Trónda, Ternuna og Sam.

Av tí at eg ofta ferðist við hesum skipum eri eg greiður yvir, at hendi ein ólukka, sum tann á Vaglinum týskvöldið, umborð á einum av hesum skipum, so kundi mannskaði og tað stóru verðið hendur. Tað fer mær kalt niður eftir ryggnum at hugsa um, hvussu innistongd tey, sum ferðast um Vestmannasund eru í bilinum. Tað er ómøguligt at sleppa út úr bilinum, um ein ólukka skuldi hent.

Vælsignaðir tit, sum hava ábyrgd av teimum ferðandi, gerið ikki loyvi til at fólk situr í bilinum, meðan siglt verður. Væl veit eg, at hetta leingir um avgreiðsluna av túrunum, men kortini við ólukkuni, sum hendi á Vaglinum í huga, hvussu skjótt eld-

Vit gera lesarar okkara varugar við, at treytin fyri at fáa lesarabrøv upp-tikin undir hesum teiginum er, at blaðstjórnin veit, hvør hevur skrivað brøvini.

Fólkafloksmoralur

Tað tykist sum Óli Breckmann virkar eftir morali-num: »Hensigten helliger midlet.«

Ein dag leggur hann eftir invalidum og pens-ionistum.

Ein annan dag forfylgir hann á ókristiligan og ódemokratiskan hátt einum menniskja, tí tað ikki hevur somu politisku áskoðan sum hann.

Uppaftur ein annan dag t.d. flaggdagin, tosar hann um Várhara og ci-terar Nordal Grieg, sum gav sitt liv í bardaganum imóti øllum tí, sum Óli Breckmann í sinum polit-iska virksemi stendur fyri.

Er hesin dupultmoralur galdandi fólkafloksmoral-ur?

E.D.

urin kolaði alt upp, hevur tað litlan og ongan týdn-ing, um Sam verður seink-aður 5 til 7 minuttir av tí, at tey ferðandi skulu úr bilinum, meðan siglt verður.

Sjálvandi eru umstøð-ur, sum gera, at tey ferð-andi ikki kunnu fara úr bilinum, eg hugsí um av-lamin og onnur, men tá

mugu tit hava móguleika fyri at kunna koma til bilin, og járpa einum út, um ein tilík vanlukka skuldi hent.

At enda: Hetta er ikki ein ábreiðsla til tykkum, sum sigla við hesum skip-um, men bert ein áheitan um at fyrbyrgja eini van-lukku.

S.

Hvat ætlar Gríma at verða?

Nógv hevur verið skrivað um leikbólkinn »Grímu«, meðan hann hevur verið til, og sigast má, at hetta er væl unt. Hesin bólkur hevur gjørt sjónleikin til nakað viðkomandi, til ein part av nútíðar samfelags-livi, og er hetta meir enn sjónleikur í Føroyum áður hevur verið førur fyri. Satt at siga hava mong eftir minum tykki sæð eina framtíð í Grímu sum listarligt amboð fyri and-ligum framburði og hug-sjónarbroyingum í tí svarta myrkrunum, sum við peningaposhugsan-um höttir alt liviligt feroyskt samfelagsliv í dag.

Men satt at siga kundi bjartskýgt fólk ikki annað enn gerast vónbrotið av teirri samrøðu, sum var við Grímu í Sosialinum 22 apríl. Her staðfestur bólk-urin, at hann er so ávirk-aður av ræðslupropagand-uni móti vinstrasinnnaðum listarvirksmi, at hann nýtir einhvønn móguleika til at draga í land. Minnir alt ov mikið um tjóðveld-isflokkinn og umboðsmenn hansara, tá ein spyr um flokkurin er sosialistiskur.

»Nei, vit hava onga ismu, bert feroysku ismuna« svara slíkir, hvat tað nú enn man merkja. Hetta er eyðkenni fyri politiska prostitútion, tí tú torir ikki at siga, um tú ert so-sialistur ella ikki, vegna óttan fyri veljaramissi frá tí politiskt óbúna horni-num. Somuleiðis sær tað tíverri út í samrøðuni við »Grímu«: vit halda tað vera »tápuligt at tosa um ismur.« og aðrir setningar floyma teim av munni, fyri at bera í bótufloka og tryggja fólkinum, at her er ikki talan um politiskan bólk, men um penan og borgaligt listarligan bólk, sum bert er móti deyða-revsing og »trongskygni« og so avgjørt aldri vil skriva undir mótmæli ella politiskt rit. At slíkur politiskur naivitetur og nevnliga »trongskygni« í hugmyndafrøðisligum (ideologiskum) grundarlagi skuldi fara at koma frá einum bólk í listar-monnum, sum ein hevur havt so stórar hugsanir og vónir um, er ikki annað enn vónbrot. Ein hevði trúð, at hetta vóru polit-isk vakni fólk, sum vistu, hvat tey vildu og ætlaðu, men eftir samrøðuni í So-sialinum at døma, so kann ein ikki vænta annað enn vanliga deiggjð frá hesum bólk í framtíðini: ræðsl-una fyri politiskari støðu-takan, fálshugmyndirnar um tað »objektiva« ella »neutrala« um listarvirk-

semi, tí vit mugu vera so pen og ósek, um tað kem-ur fyri, at »sjálvt børn« siggja framsýningar okk-ara.

Heldur henda gongdin í hugsjónum »Grímu« fram, so enda tey, har alt annað framburðshugað mentanarvirksmið her heima er endað. Í prosti-tútionini, í ræðsluni fyri, hvat »fólk heldur,« og

kanska mest av øllum í peningaræðsluni: hvat eiga vit at hava á pro-gramminum fyri at fáa ál-mennan studning.

Soleiðis doyrt listin. So-leiðis livir andloysið. So-leiðis ræður peningapung-urin yvir hjarta og heila.

Vónandi finnur Gríma seg sjálva, áðrenn ov seint verður

marxistur

Einki serligt um sín egna bygdamann

Hvussu man grannskoð-arin hjá P/f Bil á Sand-oyinni, Pauli Ellefsen, fara at reagera? Leygardagin 29/4 78 skrivar Dimma-lætting grein við yvir-skriftini »Stóru munur á.« Greinin endar við at roknskapurin luktar illa.

Erumeiðandi skrivning hesa seinastu tíðina í Dim-malætting, privatpersón-ar verða beinleiðis drignir út í blóðini, vamlisligur lestur. Hetta er blaðið, ið stríðist fyri at umboða Føroyar í framtíðini. Eg sigi bara, Gud náði okk-um. Í síðsta blaði verður lagt eftir P/f Bil í Sand-oyinni. Eg ætli ikki at blanda meg í tað. Eg ivist ikki í, at teir menn, ið her sita saman við lögmanni og landsstýri klára at verja seg sjálvar. Tað er lætt at lesa ímillum regl-urnar í hesum brævi, at tað snýr seg um at koma fram at einum vissum persóni í Bilfelagnum, Arthur á Brúnni, sum greinskriv-arin sigur er formaður, men tað er hann als ikki.

So lágt ríður greinskriv-arin, at hann fer út í al-menn bløð at brigsla manninum skatt, mann-minkandi skrivning.

Tað, sum eg her vil bera fram, er, at tú skal leita leingi eftir einum bil-sjaferi, sum hevur røkt sínar skyldur so væl sum Arthur. Hansara bilur rullar frá morgni og út á náttina. Somuleiðis hevur hann koyrt skúlabørnini síðani Meginskúlin byrjaði. Tað haldi eg, at eg tori at viðmerkja, at for-eldur í Skálavík kunnu ikki siga annað enn, at tað er ein væl røkt koyring. Mangan um veturin ikki sørt vandafull koyring við fullum bili av børnum. Øll eru vit greið yvir, at síðani allir hesir privatbilarnir komu, hevur tað sjálvandi skert nógv rutukoyring-ina. Ein, tveir og trýggir bilar, í, øðrum, hvørjum

húsi, einki ilt at siga um tað. Sjálvandi brúka fólk sínar egna bilar. Men, ja, eitt stórt men, teir dagar, tá ivasamt er, um tað er koyrandi millum bygdur, tá trokast sum seyður í rætt inn í rutubilin. Um rutukoyringin í Sandoy verður niðurlögð, so verður tað ein dyggur smeitur fyri okkum, sum ongan bil eiga, um vit skulu leiga taxa frá og til.

Eg ivist ikki í, Arthur, at tú, sum hevur sitið í fleiri ár í sóknarstýrinum, hevur fælt onkran lukt bæði av skemaum og rakstrarroknskapum. Halt tú bara á fram við tinni koyring. Higar til er tú altíð komin heimaftur við sama akfari.

Ein pápi

CLEO angar heilt yvir til grannan

Heilsøla: J. VEYHE
Tórshavn telf. 11591

sosialurinn

Tlf. 11820—14720.

»Hvat um henda ólukka var hend umborð á einum av okkara strandfaraskipum... har er ómøguligt at sleppa út úr bilinum.«